זוהר, פרשת קרח

ספר הזוהר

ספר הזהר, ויקיטקסט, ברישיון CC BY-SA.
geulaquiz.com

דף קעו עמוד א

ויקח קרח בן יצהר בן קהת בן לוי וגו׳ (במדבר טז א) .

רבי אבא פתח: **הנחמדים מזהב ומפז רב ומתוקים מדבש ונפת צופים** (תהלים יט יא) . כמה עלאין פתגמי אורייתא! כמה יקירין אינון! תאיבין אינון לעילא, תאיבין אינון לכלא, בגין דאינון שמא קדישא! וכל מאן דאשתדל באורייתא - אשתדל בשמא קדישא ואשתזיב מכלא; אשתזיב בעלמא דין אשתזיב בעלמא דאתי. תא חזי כל מאן דאשתדל באורייתא - אחיד באילנא דחיי. כיון דאחיד ביה - בכלא אחיד! דכתיב **עץ חיים היא למחזיקים בה וגו׳** (משלי ג יח) .

רבי יצחק אמר, כל מאן דישתדל באורייתא - חירו אית ליה מכלא! חירו ממיתה כמה דאמרן, בגין דחירו עליה שריא ואחיד ביה. אילו ישראל מנטרין אורייתא - ישתזיבו מכלא ולא ישתכחו בגלותא. ודא הוא דכתיב **חָרוּת עַל הַלֻּחֹת** (שמות לב טז) - אל תקרי ׳חָרוּת׳ אלא ׳חירות׳. וחירות דא - באורייתא אשתכח! אורייתא איהי חילא דימינא כמה דאת אמר **מימינו אש דת למו** (דברים לג ב) . ושמאלא אתכליל בימינא. מאן דעביד ימינא שמאלא ושמאלא ימינא - הא איהו כאילו חריב עלמא.

תא חזי - אהרן ימינא, ליואי שמאלא. קרח בעי למעבד חלופא דימינא לשמאלא - בגין כך אתענש. ולא עוד אלא דאשתכח ביה לישנא בישא ואתענש על כלא.

רבי יהודה אמר שמאלא אתכליל תדיר בימינא! קרח בעא לאחלפא תקונא דלעילא ותתא - בגין כך אתאביד מעילא ותתא!

ויקח קרח - מאי **ויקח**? נסיב עיטא בישא לגרמיה. כל דרדף בתר דלאו דיליה - איהו עריק מקמיה. ולא עוד אלא מה דאית ביה - אתאביד מניה! קרח רדיף בתר דלאו דיליה - דידיה אביד ואחרא לא רווח.

קרח אזיל במחלוקת. מאי מחלוקת? פלוגתא. פלוגתא דלעילא ותתא. ומאן דבעי לאפלגא תקונא דעלמא - יתאביד מכלהו עלמי! מחלוקת פלוגתא דשלום, ומאן דפליג על שלום - פליג על שמא קדישא, בגין דשמא קדישא ׳שלום׳ אקרי.

רעיא מהימנא

(הדף רק מכיל זהר ללא רעיא מהימנא)

דף קעו עמוד ב

תא חזי לית עלמא קאים אלא על שלום. כד ברא קב״ה עלמא - לא יכיל לאתקיימא - עד דאתא ושרא עלייהו שלום. ומאי הוא? שבת דאיהו שלמא דעלאי ותתאי, וכדין אתקיים עלמא. ומאן דפליג עליה - יתאביד מעלמא.

צלפחד פליג על שבת דהוה מקושש עצים. ומאן אינון עצים? אינון אילנין אחרנין כדאמרן, ואינון מלין דחול. וחול בקדש לא שרייא. מכאן - מלי דחול בשבת אסיר - ודאי דפליג על שלמא דעלמא!

רבי יוסי אמר כתיב **שלום רב לאוהבי תורתך וגו׳** (תהלים קיט קסה) . אורייתא הוא **שלום** דכתיב **וכל נתיבותיה שלום** (משלי ג יח) . וקרח אתא לאפגמא שלום דלעילא ותתא - בגין כך אתעניש הוא מעילא ותתאה:

ויקומו לפני משה וגו׳ (במדבר טז ב) - האי קרא אוקמוה חברייא. ר׳ שמעון אמר **קריאי מועד** - **קראי** כתיב חסר יו״ד. אמאי **קראי**? אלא הכי הוא - מלכותא דארעא כעין מלכותא דרקיעא. ורזא דא כל אינון כתרין עלאין דשמא קדישא אתאחיד בהו כלהו זמינין מאתר דאקרי **קדש**. הדא הוא דכתיב **מקראי קדש**. ואימתי? בשעתא דמועד זמין בעלמא. כגוונא דאינון כתרין עלאין דזמינין מ׳קדש עלאה׳ - הכי נמי ׳קדש תתאה׳ זמין לחילוי לאעטרא ולאעלאה להו. ׳קדש עלאה׳ - ידיעא, ׳קדש תתאה׳ - חכמת שלמה. הכי נמי איהי זמינת לכל חילה ואינון חיילין כולהו זמינין לאתעטרא בהאי ׳קדש תתאה׳ בזמנא דמועד שרייא בעלמא. וכגוונא דחילהא קיימין לעילא - הכי נמי קיימי ממנן דעמא כדוגמא דילה לתתא. ועל דא אקרון **קראי מועד**. ובגין דאנון לתתא - **קראי מועד** חסר. אבל בשלימו יתיר אינון.

אנשי שם ודאי, ולא ״אנשי יהוה״. ודא הוא רזא **בנקבו שם יומת** (ויקרא כד טז) , ואוקימנא. ועל דא אקרי הכא **אנשי שם** ודאי ; כיון דמסטרא דגבורה קא אתיין - **אנשי שם** אינון. הא שבחא דלהון יתיר ; אבל אינון נטלו לגרמייהו ואתאחדו במחלוקת:

בקר ויודע יהו״ה את אשר לו (במדבר טז ה) - אמאי **בקר**? ואמאי **קדוש** ולא **טהור**? אלא אינון מסטרא **דטהור** קא אתיין, ו**קדוש** - כהנא. אמר משה **בקר** - דכדין כתרא דכהנא אתער בעלמא. אי אתון כהני - הא בקר - פלחו עבודה דבקר, וכדין **ויודע יהו״ה את אשר לו ואת הקדוש. את אשר לו** - סתם - דא ליואה. **ואת הקדוש** - דא כהנא. כדין **והקריב אליו**. ולית מאן דאבחין מלה אלא ׳בקר׳ ; אי תתחזון לאשתארא בסטר דינא - ׳בקר׳ לא סביל לכו ; דהא לאו זמניה הוא ; ואי תתחזון לאשתארא בחסד - הא זמניה הוא ותשתארון גביה ויקבל לכו.

כמה בקטרת ; דהא קטרת בעי לשושבינא לאתקטרא על ידיה בכלא ולאתקשרא. מאן שושבינא? דא כהנא ; ובגין כך - **והיה האיש אשר יבחר יהוה הוא הקדוש** (במדבר טז ז) - ולא ׳הטהור׳. תרין דרגין אינון - **קדוש וטהור**. כהן - קדוש, לוי - טהור. ועל דא **הקדוש** כתיב.

ויפלו על פניהם ויאמרו אל אלהי הרוחות לכל בשר (במדבר טז כב) .

תא חזי משה ואהרן מסרו גרמייהו למיתה. במה? בגין דכתיב **ויפלו על פניהם ויאמרו אל אלהי הרוחות** - **רוחת** כתיב חסר **וא״ו**, ובגין כך אילנא דמותא הוא. ובכל אתר נפילת אנפין להההוא אתר הוי. ועל דא **אל אלהי. אל** - הדא הוא דכתיב **ואל זועם בכל יום. אלהי הרוחות** - דאיהו אתר צרורא דנשמתין דעלמא, וכל נשמתין תמן סלקין ומתמן אתיין.

רבי יהודה פתח: **שמעו חכמים מלי ויודעים האזינו לי** (איוב לד ב) .

האי קרא אליהוא אמרו. תא חזי מה כתיב **ובשלשת רעיו חרה אפו על אשר לא מצאו מענה וגו׳** (איוב לב ג) - דהא אינון הוו אמרין מלין ואיוב לא הוה אתנחים עלייהו. מהכא אוליפנא מאן דעאל לנחמא לאבל - בעי ליסדא מלין בקדמיתא,

רעיא מהימנא

(הדף רק מכיל זהר ללא רעיא מהימנא)

דף קעז עמוד א

דהא חברייא דאיוב הוו אמרי מלי קשוט אבל לנחמא ליה לאו. בגין דבעי מלין דאיהו יודי עלייהו וכדין יקבל עליה דינא ויודי למלכא קדישא עליה. מה כתיב? **וְאֶלִיהוּ חָכָה את איוב בדברים וגו׳** (איוב לב ד) - דאודי לבתר לקב״ה וקביל עליה דינא דשמיא.

תא חזי כתיב **לכן אנשי לבב שמעו לי חלילה לאל מרשע ושדי מעול** (איוב לד י) . **לכן אנשי לבב שמעו לי** - שלימין בכלא לאבחנא מלין. **חלילה לאל מרשע** - הדא הוא דכתיב **ואל זועם בכל יום** (תהלים ז יב) . **ושדי מעול** - דא סמיך לקבלא דא, והא אוקמוה **אל שדי. כִּי פֹעַל אָדָם יְשַׁלֶּם לוֹ** (איוב לד יא) - הא בר נש אזיל בהאי עלמא ועביד עבידתוי וחטי קמי מאריה - ההוא עובדא תליא עליה לשלמא ליה דינא. הדא הוא דכתיב **כי פועל אדם ישלם לו** - ההוא עובדא ישלם לו. ועם כל דא - **אם ישים אליו לבו** (איוב לד יד) - כיון דבר נש שוי לביה ורעותיה לאתבא קמי מאריה - כדין **אל אלהי הרוחות - רוחו ונשמתו אליו יאסוף** ; לאתצררא בצרורא דחיי, ולא שביק לנפשיה לבר לאתדנא בדינא אחרא.

רבי יוסי אמר האי מלה רזא הוא בדינין טמירין דקב״ה. **כי פועל אדם ישלם לו** - לאתדנא בדיניה ובאינון עובדין דבר נש עביד בהאי עלמא, וסליק ליה לאתדנא כעובדוי ויתאביד מעלמא. מה כתיב בתריה? **מי פקד עליו ארצה ומי שם תבל כלה** (איוב לד יג) . **מי פקד עליו ארצה** - דא הוא אחוה דפריק ליה. **ומי שם תבל כלה** - דבאני ביתא, ובני בניין עלמא ותקונא וישובא. מה כתיב בתריה? **אם ישים אליו לבו** יד - האי בר נש דפקיד עליה למבני בניינא - בעי לכוונא לבא ורעותא לגביה דההוא מיתא. מכאן בר נש דאתי על ההיא אתתא בגין שפירו ותיאובתא דילה - הא בניין עלמא לא אתבני, דהא רעותא ולבא לא אתכוון לגבי מיתא. ובגין כך כתיב **אם ישים אליו לבו** - ברעותא דלבא דיכוין לגביה - כדין **רוחו ונשמתו אליו יאסוף**, ואתמשך גביה לאתבנאה בהאי עלמא.

מה כתיב בתריה? **יגוע כל בשר יחד ואדם על עפר ישוב** טו. **יגוע כל בשר יחד** - ההוא גופא יתבלי בעפרא וכל ההוא בשרא. והשתא **אדם על עפר ישוב** - הא חדתותין דבנינא כמלקדמין, ויתוב על עפרא דבניינא דגופא אחרא כמה דהוה בקדמיתא. ועל דא - רוחא ונשמתא בידוי דקב״ה, וחייס עליהו דבני נשא דלא יתאבידו מהאי עלמא ומעלמא אחרא.

בגין כך **אל אלהי הרוחות לכל בשר (במדבר טז כב)** :

ויאמר משה אל אהרן קח את המחתה וגו׳ (במדבר יז יא) .

רבי חייא פתח: **חמת מלך מלאכי מות ואיש חכם יְכַפְּרֶנָּה** (משלי טז יד) . כמה אית להו לבני נשא לאסתמרא מחובייהו ולנטרא עובדייהו ! דהא בכמה זמנין עלמא אתדן, ובכל יומא ויומא עובדין במתקלא סלקין, ומשגיחין עלייהו לעילא ואכתיבו קמיה. וכד עובדייהו דבני נשא לא מתכשרן קמי מלכא - סליק רוגזא ודינא אתער ! הדא הוא דכתיב **חמת מלך מלאכי מות**. ועל דא - בכל יומא ויומא בעי בר נש לאזדהרא מחובוי !

ואיש חכם יכפרנה - בשעתא דמאריהון דדינין קיימין על עלמא ורוגזא תלי, אי אשתכח בדרא זכאה דרשים לעילא, קב״ה אשגח ביה ואשתכך רוגזא. למלכא דאתרגז על עבדוי והוה תבע על סנטירא למעבד דינא. אדהכי עאל רחימא דמלכא וקם קמיה. כיון דחמא ליה מלכא - אתנהירו אנפוי. שארי ההוא רחימא דמלכא לאשתעי בהדיה ומלכא חדי. לבתר כד אתא סנטירא - חזא אנפוי דמלכא חדאן - אסתלק ואזיל ליה ולא עביד דינא. וכדין ההוא רחימא בעי למלכא על עבדוי ומכפר להו. ובגין כך **ואיש חכם יכפרנה**.

רעיא מהימנא

(הדף רק מכיל זהר ללא רעיא מהימנא)

דף קעז עמוד ב

אוף הכא כד חמא משה דרוגזא הוה תלי - מיד **ויאמר משה אל אהרן** בגין דאיהו שושבינא דמטרוניתא, וקטרת לא סלקא אלא בידוי דאיהו אסגי שלמא בעלמא וקשיר קשרא דמהימנותא. קטרת - הא אוקמוה - חדוותא דעילא ותתא, קשורא דמהימנותא, סליקו דרוגזא ! הדא הוא דכתיב **שמן וקטרת יְשַׂמַּח לב** (משלי כז ט) . וכדין **ואיש חכם יכפרנה** - ינקי וידכי להההוא רוגזא, ורחמין מתערין.

רבי אלעזר אמר: **אל תכריתו את שבט משפחות הקהתי מתוך הלוים** (במדבר ד יח) - בגין דאינון גזעא ושרשא דליואי. **וזאת עשו להם וחיו ולא ימותו** - דבעי כהנא לאתקנא להו. דאע״ג דקריבין אינון לקודשא - לא ייעלון אלא בתקונא דכהנא דהוא ידע סימנא דימטון לגביה ולא יתיר. וכד מכסיא למאני קודשא - כדין כסויא אחרא שרי, ואסיר לון לקרבא למחמי. דהא מלה בחשאי לא אית לגבייהו אלא לכהני, דמלה דלהון ועובדא דלהון ברזא ובחשאי. וליואי - לארמא קלא. בגין כך כהני בחשאי וברזא. ועל דא אסיר לון חמרא - דחמרא לארמא קלא ולגלאה רזין איהו. בגין כך ליואי אתמסרו לארמא קלא דהא בדינא אתאחד, דינא באתגלייא איהו ולפרסמא מלה קמי כלא. אבל כהנא - כל מלוי ברזא ובחשאי, ולאו באתגלייא בגין דאיהו ימינא.

כד דינין שריין בעלמא מסטרא דשמאלא - ימינא יהא מקרבא. ובמה? בקטורת ! דאיהו בחשאי ברזא דקיק ופנימאה מכלא. תא חזי כד האי מדבחא אחרא שארי לאתערא אתערותא כד לא ישתכחו זכאין - מדבחא פנימאה אתער לגביה וקאים לקבליה ודינין משתככי. ועל דא קיימא דא לקבל דא, וכדין דינא אסתלק.

ר׳ אלעזר אמר **זאת עבודת בני קהת באהל מועד קדש הקדשים** (במדבר ד ד) - בשעתא דבני קהת נטלין קדש קדשים - כדין אתי כהנא וחפי כלא עד לא יקרבון לנטלא ליה, ולא הוו חמאן לעלמין מה דאינון נטלין אלא בכסוייא מנייהו, כמה דכתיב **ובא אהרן ובניו בנסוע המחנה והורידו את פרוכת המסך** (במדבר י יז) . ורוב כסוייא דמאני מקדשא - תכלת איהו, בגין דתכלת הא אוקמוה ואתמר. בתר דאתכסייא כלא - מקרבין בני קהת, דנטלין ולא מקרבין אלא באינון בדים דנפקין לבר. הדא הוא דכתיב **וכלה אהרן ובניו לכסות את הקדש וגו׳ בנסוע המחנה ואחרי כן יבאו בני קהת לשאת וגו׳** (במדבר ד טו) .

בגין כך קטרת דאיהי פנימאה וכל מה די ברזא - לכהנא אתמסר ! ועל דא **ויקח אהרן כאשר דבר משה וירץ אל תוך הקהל ויתן את הקטרת (במדבר יז יב)** - דאיהו פנימאה, רזא דכהנא. כדין **ויכפר על העם**.

ויעמוד בין המתים ובין החיים (במדבר יז יג) - בין אילנא דחיי ובין אילנא דמותא. כדין ימינא קריב דא בדא, **ותעצר המגפה**. זכאה חולקא דכהנא ! דכהנא אית ליה חילא לעילא ואית ליה חילא לתתא, והוא גרים שלמא לעילא ותתא ! ובכל זמנא שמאלא פלח לימינא - הדא הוא דכתיב **וילון עליך וישרתוך** (במדבר יח ב) . וימינא בשמאלא משתכחי במקדש.

רבי אלעזר הוה קאים קמיה דרבי שמעון אבוה. אמר ליה כתיב **ראה חיים עם אשה אשר אהבת כל ימי...הבלך** (קהלת ט ט) ! ? אמר ליה, תא חזי ! **ראה חיים עם אשה אשר אהבת** ! - דא הוא רזא דבעי בר נש לאכללא חיים באתר דא ; דא בלא דא לא אזלא. ובעי בר נש לאכללא מדת יום בלילה ומדת

לילה ביום. ודא הוא **ראה חיים עם אשה אשר אהבת**. מאי טעמא? בגין **כי הוא חלקך בחיים** - דחיים לא שראן אלא על דא! **ובעמלך אשר אתה עמל תחת השמש** - כמה דאמר **בכל דרכיך דעהו והוא יישר ארחותיך** (משלי ג ו).

אמר ליה ר' אלעזר: כתיב בתריה **כל אשר תמצא ידך לעשות בכחך עשה כי אין מעשה וחשבון וגו'** (קהלת ט י). האי קרא אית לאסתכלא ביה. **כל אשר תמצא ידך לעשות בכחך עשה** - וכי שלמה

רעיא מהימנא

(הדף רק מכיל זהר ללא רעיא מהימנא)

דף קעח עמוד א

דחכמתא עלאה ביה יתיר על כל בני עלמא אמר הכי?!

אמר ליה, כל מלוי דשלמה מלכא על רזא דחכמתא אתמרו!

תא חזי **כל אשר תמצא ידך לעשות בכחך עשה** - דא הוא דבעי בר נש לאכללא שמאלא בימינא, וכל מה דהוא עביד מבעי ליה דלא יהון אלא כלילן בימינא. **כל אשר תמצא ידך** - דא שמאלא, **לעשות בכחך** - דא הוא ימינא כמה דאת אמר **ימינך יהו"ה נאדרי בכח** (שמות טו ו). וכיון דבר נש יזדהר דכל עובדוי יהון לסטרא דימינא ויכליל שמאלא בימינא - כדין קב"ה שארי בגוויה בהאי עלמא ויכניש ליה לגביה להההוא עלמא דאתי.

ולא יימא בר נש *"בשעתא דאתינא להההוא עלמא - כדין אתבע מן מלכא רחמי ואיתוב קמיה"*! אלא - **כי אין מעשה וחשבון ודעת וחכמה** בתר דיסתלק בר נש מהאי עלמא! אלא אי בעי בר נש דמלכא קדישא ינהיר ליה להההוא עלמא ויתן ליה חולקא לעלמא דאתי - ישתדל בהאי עלמא לאכללא עובדוי בימינא, וכל עובדוי יהון לשמא דקב"ה! דהא לבתר כד יתכניש מהאי עלמא לאתדנא בדינא תקיפא בדינא דגיהנם - לית תמן עיטא וחכמה וסכלתנו לאשתזבא מן דינא.

דבר אחר: **כי אין מעשה וחשבון ודעת וחכמה בשאול**. בגיהנם אית ביה מדורין על מדורין. מדורא תתאה - **שאול**. מדורא תתאה מניה - **אבדון**. ודא סמיך לדא. מאן דנחית לשאול - ידונון ליה ומתמן יצפצף ועולה. הדא הוא דכתיב **מוריד שאול ויעל** (ש"א ב ו). ומאן דנחית לאבדון - תו לא סליק לעלמין!

מאן דאית ביה **עובדא טבא** או דאיהו **מארי דחושבנא** (הא אוקמוה דבכל ליליא וליליא עד לא ישכב ועד לא נאים - בעי בר נש למעבד חושבנא מעובדוי דעבד כל ההוא יומא ויתוב מנייהו ויבעי עלייהו רחמי. מאי טעמא בההיא שעתא? בגין דההיא שעתא אילנא דמותא שארי בעלמא, וכל בני עלמא טעמין טעמא דמותא, ובעי בההיא שעתא למעבד חושבנא מעובדוי ויודי עלייהו בגין דאיהי שעתא דמותא. ואלין אקרון **מארי דחושבנא**). וכן מאן **דאשתדל בדעת ובחכמה** למנדע למאריה - כד יעברון ליה לאסתכאה ולאסתכלא באינון חייבין דאתטרידו בגיהנם ובדרגא דשאול, וכלהו צווחין מאינון דרגין - הוא לא ישתאר תמן ולא ישתכח בינייהו! ועל דא **אין מעשה וחשבון ודעת וחכמה בשאול**. ולא ישתכח אלא לעילא לעילא - באתר דכמה נהורין ובוצינין וכמה כסופין שארן ביה, וקב"ה אתי לאשתעשעא עם צדיקייא די בגן עדן.

זכאה חולקהון דצדיקייא בהאי עלמא ובעלמא דאתי! עלייהו כתיב **אך צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים את פניך** (תהלים קמ יד):

ועבד הלוי הוא את עבודת אהל מועד וגו' (במדבר יח כג).

רבי אבא פתח **היושב על חוג הארץ וגו'** (ישעיהו מ כב). תא חזי כד בעא קב"ה למברי עלמא - סליק ברעותא קמיה וברא ליה באורייתא, ובה אשתכלל. הדא הוא דכתיב **בהכינו שמים שם אני** (משלי ח כז), וכתיב **ואהיה אצלו אמון** (משלי ח ל). והא אוקמוה אל תקרי 'אמון' אלא 'אומן'.

כד אתי למברי אדם והא אתמר אמרה תורה: *"זכי למגנא אתקריאת ארך אפים ורב חסד?"*. בההיא שעתא דנפיק אדם לעלמא הוה זיו פרצופא דיליה מעילא ומתתא, והוו דחלין מניה כל בריין ואוקמוה. תא חזי לא אתקיים עלמא ולא אשתלים עד ההיא שעתא דנפק אדם בשלימו דכלא, ואתקדש יומא ואתתקן כרסייא קדישא למלכא. כדין אשתלימו עלאי ותתאי ואשתכחו חדוון בכלהו עלמין.

בההיא שעתא דבעא יומא לאתקדשא - הוו נפקי רוחיהון דשדין לאתברי גופא דלהון. ואתקדש יומא ולא אתבריאו. ואשתאר עלמא כמה דאתפגים מעבידתא ואתחסר!

רעיא מהימנא

(הדף רק מכיל זהר ללא רעיא מהימנא)

דף קעח עמוד ב

כיון דאתקדשו ישראל ואשתלימו בדרגיהון, ואשתכחו ליואי בסטר שמאלא - כדין אשתלים ההוא פגימא דעלמא דמסטר שמאלא ! ועל דא בעאן לאתדכאה ליואי, וכדין כלא אתכליל בימינא ועלמא לא אתפגים. ובגין כך כתיב **ועבד הלוי הוא** - **הוא** אשלים לסטר שמאלא, **הוא** אשלים לפגימו דעלמא. ואפילו ההוא סטרא דצפון דאשתאר חסר בעלמא כד ברא קב״ה עלמא !

ליואה בארונא אשלים לכלא. מאי בארונא ? בההוא מטולא דהוו נטלי במשכנא - אשתלים כל ההוא פגימו על ידיה. ההוא לעילא לשמאלא - **הוא** אתכליל בימינא.

תו **הוא** - דא עתיקא. אלמלי דינא לא אשתכח בעלמא - לא הוו ידעי בני נשא מהימנותא עלאה, ולא ישתדלון בני נשא באורייתא ולא יתקיימו פקודי אורייתא. פולחנא שלימותא דישתכח בעלמא לגבי מלכא קדישא מאן עביד ליה ? הוי אומר דא ליואה !

תו **ועבד הלוי הוא** - כמה דאת אמר **כי יהו״ה הוא האלהים** (דברים ד לה) - **הוא** אשלים שלימותא למיהוי כלא חד.

הוא - פשיטא לקבלא לכנסת ישראל, כמה דאת אמר **שמאלו תחת לראשי** (שיר ב ו) , בגין לחברא זווגא כחדא. מאן אתער רחימותא ? הוי אומר **הוא**.

תו **הוא** - כמה דאת אמר **הוא עשנו ולא אנחנו עמו** (תהלים ק ג) .

בגין כך - **הוא** לתתא **הוא** לעילא, **הוא** אתגלייא **הוא** סתים, **הוא** אלהים.

ר׳ יצחק אמר זמין קב״ה לאנהרא לסיהרא כנהורא דשמשא, ונהורא דשמשא יהא על חד שבע זמנין. הדא הוא דכתיב **והיה אור הלבנה כאור החמה וגו׳** (ישעיהו ל כו) , וכתיב **לא יבא עוד שמשך וירחך לא יאסף** (ישעיהו ס כ) , וכתיב **לא יהיה לך עוד השמש וגו׳** (ישעיהו ס יט) :

רעיא מהימנא

כל פטר רחם לכל בשר וגו׳ ואת בכור הבהמה הטמאה תפדה (במדבר יח טו) - פקודא דא לפדות פטר חמור, לפדות לעלמא דאתי. ואי קודם דאזיל להההוא עלמא לא יפדה נפשיה ורוחיה ונשמתיה באורייתא - עתיד לאחזרא להאי עלמא כדבקדמיתא. **ישוב לימי עלומיו** (איוב לג כה) . ולקבל נפשא ורוחא ונשמתא כתיב **הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר** (איוב לג כט) . וישראל בגין דפדיון דלהון הוה בלא תורה (דאיהו כסף - כסופא דעלמא דאתי) - אהדרו תלת זמנין אחרנין בגלותא. ובפורקנא בתרייתא - דפורקנא דלהון יהא באורייתא - לא יהדרון לעולם בגלותא !

אתו רבנן ובריכו ליה. ואמרו : רעיא מהימנא ! קודשא בריך הוא יפדה לך ! וכל ישראל יפדון על ידך ! ותתחדש עמהון, ואינון עמך !

פקודא בתר דא לדון בערכי בית. וברזא דחכמתא, בית דבר נש - דא אתתא. אי איהי אתתא דטוב ורע ובעי להמיר רעה בטובה - יפדה לה מההוא רע, ויהיב לה ערך דילה. אבל אתתא דאילנא דחיי - אתמר בה **לא יערכנה זהב וזכוכית ותמורתה כלי פז** (איוב כח יז) , ואין לה ערך, כמה דאתמר **אשת חיל עטרת בעלה** (משלי יב ד) , ואתמר **אשת חיל מי ימצא וגו׳** (משלי לא י) . ודא שכינתא. מאן דגמיל חסד עמה - לית ערך לאגרא דיליה. ומאן דחאב לגבה - לית ערך לענשא דיליה.

כמה שפחות אית לה דמשמשין לה, וכל חדא וחדא מנייהו אית לה ערך. וכל חד וחד צריך פדיון. אבל מאן דירית נשמתא או רוחא או נפשא משכינתא - לא צריך פדיון, דשכינתא עלה אתמר **אני יי הוא שמי וכבודי לאחר לא אתן** (ישעיהו מב יא) - דפדיון דילה בקודשא בריך הוא תליא. דאמשכן לה ישראל בקשורא דתפילין, באות דשבת, באות דיומין טבין, באות דברית, ותורה, בכמה פקודין. דפדיון דילה תליא בקודשא בריך הוא. הדא הוא דכתיב **ואעש למען שמי** (יחזקאל כ ט) . ובגינה - **ואף גם זאת** (ויקרא כו מד) .

הכי כמה פקודין אינון דעבדין בני נשא על מנת לקבל פרס. וכמה חובין. ולכל פקודא אית ליה ערך בההוא עלמא. ועונשא למאן דאעבר עלייהו. אבל אלין דעבדין שלא על מנת לקבל פרס - לית ליה ערך ושיעור.

פקודא בתר דא לדון במחרים נכסיו לכהן - הדא הוא דכתיב **כל חרם בישראל לך יהיה (במדבר יח יד)** . ורזא דא **כל פטר רחם לכל בשר אשר יקריבו ליי באדם ובבהמה** (במדבר יח טו) , רחם בהיפוך אתוון כחושבן

דף קעט עמוד א

(אין זהר בדף זה אלא רק רעיא מהימנא)

רעיא מהימנא

רמ״ח אברים דבר נש, עלייהו אתמר **ברגז רחם תזכור** (חבקוק ג ב) .

בתר דכעיס בר נש ומחרים ההוא בעירא לגביה - הא שריא אל אחר נחש, דאתמר ביה **ארור אתה מכל הבהמה** (בראשית ג יד) , ואיהו לשמאלא דבר נש. בגין דא מני קודשא בריך הוא למיהב לכהנא דאיהו רחמי ברכה, לאתכפייא רגז דאתער בההוא בר נש מרה, חרבא דמלאך המות. ואתער ימינא לגביה ברחמי, ואתכפייא רוגזא דשמאלא, והאי איהו **ברגז רחם תזכור**.

מאן דכעיס - דאית ליה בכעס סם המות, דעליה אוקמוה מארי מתניתין **כל הכועס כאילו עובד עבודה זרה** בגין דסטרא אחרא אתוקדת בבר נש. ובההיא בעירא דיהיב לכהנא - אתפרש חרם מניה, וסמאל אל אחר חרם, ונוקבא דיליה קללה, כלולה מכל קללות שבמשנה תורה. וקודשא בריך הוא בריך בכל אורייתא כלא, וכל ברכאן מימינא דאחיד בה כהן. ובגין דא כל חרם צריך למיהב ליה לכהנא, דאיהו אכיל ליה בנורא ושצי ליה מעלמא, ושכיך אשא משמאלא בימינא דאיהו מייא, וביה **וחמת המלך שככה** (אסתר ז י) .

פקודא בתר דא להפריש תרומה גדולה, ואוקמוה **תרי ממאה**. מאי תרומה? רבנן דמתיבתא! האי תרומה דצריכין לאפרשא תרי ממאה - בסתרי תורה מאי ניהו? מאן דבעי למטעם - אי הוא זר - יומת. והיינו אל זר סמא״ל. דקודשא בריך הוא אמר **ויקחו לי תרומה** (שמות כח ב) , תרי ממאה, ליחדא ליה תרין זמנין ביומא, דהיינו תרי ממאה, במ״ט אתוון דשמע וברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד דערבית, ובמ״ט אתוון דשחרית. חסרין תרין ממאה - אינון שכינתא עלאה ותתאה. בתרווייהו צריך ליחדא לקודשא בריך הוא. אמה דתרווייהו. **מאה באמה. אמ״ה** באתווי **מא״ה** איהו, ואיהו בהפוך אתוון **הא״ם**.

ועוד, **והיה באכלכם מלחם הארץ תרימו תרומה ליי** (במדבר טו יט) . **תרימו** - כגון **רום יָדֵיהוּ נֶאֱמָן** (חבקוק ג י) , ואינון עשר אצבען דסליקו דלהון לעשר ספירן, דאינון יו״ד ה״א וא״ו ה״א, דסליקו מ״ה. ובאתוון דאלפא ביתא - **מה** סליק מאה; **י-ם ה-צ**. והאי איהו דאוקמוה רבנן מארי מתניתין **ועתה ישראל מה יהו״ה אלהיך שואל מעמך** (דברים י יב) ואמרו, **אל תקרי מה אלא מאה** לקבל מאה ברכאן דמחייב בר נש לברכא למאריה בכל יומא. והאי איהו דצריך בר נש למטעם בכל יומא למאריה, ובגין דא **ויקחו לי תרומה**.

וכמה תרומות אינון! אית תרומה מדאורייתא - **תורה מ׳**, והאי איהו **תרומה**, תורה דאתייהיבת בארבעים יום. ואי תימרון דאכילנא מינה - הא כתיב **ויהי משה בהר ארבעים יום וארבעים לילה לחם לא אכל ומים לא שתה** (שמות לד כח) - נטירת הוה עד השתא האי תרומה לקודשא בריך הוא! וכיון דמלכא לא אכל - איך אכלין עבדי?! דהא לבתר דאמר **אריתי מורי עם בשמי** (שיר השירים ה א) - לבתר **אכלו רעים** - ייכלון עבדוי.

פקודא בתר דא להפריש לוי תרומת מעשר ודא שכינתא.

מסטר דימינא דאיהו חסד - תרומה גדולה לכהן. מסטרא דשמאלא דאיהו גבורה - מעשר ללוי. ואיהי שכינתא.

יו״ד ה״י וא״ו ה״י - **שלשת עשרונים לפר** (במדבר כח כח) , מסטרא דההוא דאתמר ביה **ופני שור מהשמאל** (יחזקאל א י) ודא גבורה. **ועשרון לכבש** - ודא יו״ד ה״א וא״ו ה״א דסליק לעשר אתוון. האי **עשרון**. ועשר למ״ה. ומ״ה למאה. אבל **שלשה עשרונים - י׳ י׳ י׳**. וסלקין לתלתין. ועשר ספירן בהון - סלקין מ״ג ביצים. וכלא יו״ד. **חומש ביצה** - תוספת מצד **ה׳**.

והכי מעשר, דאיהו **פקודא להפריש ישראל מעשר** - מסטרא דאת **י׳**, מעשר מן המעשר. חד מחמש מסטרא דאת **ה׳**. כל עשורין דאת **י׳** ואיהי שכינתא, חד מעשר ספירן. א׳ מחמש - איהו מסטרא דתפארת, דאיהו חמשי מכתר. וכד תחשוב ממלכות עד תפארת, תשכח תפארת חמש מתתא לעילא, ושכינתא חמשאה לגביה.

ומסטרא אחרא איהי **שני עשרונים לאיל**, כלילת **עשרה עשרה הכף בשקל הקדש. עשרה עשרה - י׳ ה׳ ה׳ . לאיל** - דא **ו**, דאיהו **שקל הקדש**. והאי איהו **עשרה עשרה הכף בשקל הקדש**.

ועוד - **שני עשרונים - י׳ י׳** מן **וייצר. לאיל - ו׳** מן **וייצר**. וכלא **א**; **י׳** לעילא, **י׳** לתתא. **ו׳** באמצעיתא.

ועוד **שלשה עשרונים** אינון י׳ י׳ י׳.

פקודא בתר דא להפריש תודה. ורבנן מארי מתניתין אוקמוה דתודה עשרים עשרונים, ומתפלגין עשר עשרונין לחמץ ועשר למצה. ומעשר של מצה עושים ל׳ מצות. ומעשרה של חמץ עושים עשר חלות. ודא איהו **וסלת מורבכת חלות בלולות בשמן** (ויקרא ז יב) .

מעשר עשרונים דאינון יו״ד ה״י וא״ו ה״י הוו עבדין ל׳ מצות, דאינון י׳ י׳ י׳. האי שמא - זמנין איהו לימינא, וזמנין איהו לשמאלא, וזמנין באמצעיתא, רחמי מכל סטרא, לימיניה ולשמאליה.

וזמנין י׳ לימינא ואין פוחתין ביה מעשרה מלכיות. ולזמנין י׳ לשמאלא ואין פוחתין ביה מעשרה שופרות. ולזמנין י׳ באמצעיתא

דף קעט עמוד ב

(אין זהר של פרשת קרח בדף זה אלא רעיא מהימנא וגם זהר של פרשת חוקת)

רעיא מהימנא

ואין פוחתין ביה מעשרה זכרונות.

על פי יהו״ה יחנו ועל פי יהו״ה יסעו את משמרת יהו״ה שמרו (במדבר ט כג) . דכל י׳ אית לה **ד**׳ אנפין. ג׳ חיוון אינון לקבל תלת יודין, וד׳ אנפין לכל חיה לקבל ד׳ אנפין **דיהו״ה**. על פי יהו״ה יחנו ויסעו.

שמרו - דא שכינתא, דנטרא לאינון דשמרי שבתות וימים טובים, דבגין כך לא זזה שכינה מישראל בכל שבתות וימים טובים. ואפילו בשבתות דחול, אלא דאיהו סוגרת ומסוגרת בהון.

ובכל צלותא, איהי עולה **ליהו״ה** עד דמטאת למרכבתא דאבהן עלאין, דאינון גדול״ה גבור״ה תפאר״ת, דאית להון תריסר אנפין, לקבל תריסר שבטין. וכפום דאיהי אוליפת זכות על אלין מארי צלותין ומארי זכוון בכל פקודא ופקודא דאורייתא - הכי יחנו על זכוון דלהון. וכן יסעו לגבייהו. והכי נחתא שמירה לגבייהו.

מאן דעביד זכוון שלא על מנת לקבל פרס - קודשא בריך הוא נחית עליה במרכבתא דיליה ובד׳ חיוון דיליה. ומאן דעביד זכוון על מנת לקבל פרס - נחית עלייהו במרכבתא דעבד מטטרו״ן ובד׳ שומרין דיליה. ולרשיעיא נחית עלייהו בעובדייהו באינון שדין ומזיקין ומלאכי חבלה - **עון ומשחית אף וחימה**.

פתחו מארי מתניתין ואמרו: ודאי הכי הוא ! זכאה חולקך רעיא מהימנא !

(ע״כ רעיא מהימנא)

ברוך יהו״ה לעולם אמן ואמן. ימלוך יהו״ה לעולם אמן ואמן.